

Bibiana Dragúňová, 18 rokov, Nové Zámky

Najhoršie Vianoce

Dnes je štedrý deň. S rukou v sadre sa smutne dívam z okna. Vonku husto sneží. Pribehol za mnou Punt'ó. Vyplazuje jazyk, vrtí chvostom a skáče. Hádzem mu loptu, on mi ju prinesie a takto sa to zopakuje ešte niekoľkokrát. Potom vyskočí na posteľ a loptu hryzie.

Otec behá po kuchyni. Varí kávu a kontroluje, či nám niečo chýba. Po chvíli zakričí: „Zemáky na šalát nemáme, hybaj kilo kúpiť!“ Mama zarába cestu na medovníky. Zachrípnutý brat hľadá vianočné ozdoby. Tento rok všetko pripravujeme na poslednú chvíľu.

Horkoťážko som si obliekla kabát. Cez zasnežené mesto som išla pomalými krokmi do obchodu.

Regále, ktoré boli ešte včera preplnené aj tými najväčšími zbytočnosťami, už boli takmer prázdne. Dve ženy sa takmer pobili o posledný pomaranč, skupina mužov sa hádala o banány, ale mne sa zemiaky našťastie ušli.

K snehu sa pridala aj dážď. Dávam si pozor na primrzajúce chodníky. Už som bola doma, keď sa mi mikroténové vrečko so zemiakmi roztrhlo. Nohy sa mi šmýkali, zemiaky som zbierala zo zeme a hádzala do vrecka.

Stála som pred dverami. Kľúče mi spadli na zem. Vo chvíli, keď som sa po ne zohla, mi zemiaky z vreckov vypadli. Otvorila som dvere, pes už čakal a vybehol pred dom. Išla som do kuchyne pre misku. Keď som sa vrátila, Punt'ó tam už nebol.

„Punt'ó!“ kričala som, no pes neprichádzal.

Medovníky sa piekli a ja s otcom som išla hľadať psa. Prebehli sme cez všetky ulice, uličky, sídliská a námestia. V ruke som držala fotografiu bieleho psa každého som sa so slzami v očiach spýtala: „Nevideli ste tohto psa?“

Každý, koho som stretla iba odpovedal „Nie.“ Niektorí okoloidúci moju otázku ignorovali.

S otcom sme sa stretli pri dome.

„No, čo, našla si ho?“

„Nie.“

„Ani ja. Ešte aj v tom parku, de ho chodíme venčiť, som bol. Dohví, kde to psisko utieklo.“

„čo budeme robiť, keď ho nenájdem?“

„Neskuč, určite volade bude.“

Potichu sme vedľa seba stáli, začalo mi byť zima a tak som povedala: „Otvor dvere, tato!“

Prezrel si všetky vrecká na kabáte, na nohaviciach a po chvíli ticha povedal:

„Nemám čím. Kľúče mi volade vypadli.“

Klopali sme, zvonili sme, no nikto nám neotváral. Otec si mrmlal popod nos, nadával a kýchal. Ja som plakala. Po dlhej chvíli konečne príbehla mama.

„No, konečne, Anča! V tejto skurvene zime si ma nehala stáť!?“

„Nebud' nervózny, Fero! Samo má horúčku.“

Rodičia sa starali o brata. Hádali sa, lebo nevedeli, čo majú s ním robiť. Po kuchyni sa začala šíriť nepríjemná vôňa. Otvorila som trúbu a všade bola para. Vtom prišiel otec.

„Fuj, čo tu tak smrdí?!“

„Medovníky prihoreli. Ale zopár som ich zachránila, pozri!“

„Neuveriteľné!“ otec sa z chuti zasmial.

Vo vani plával kapor. Veselo pohyboval plutvami. Gúľal očami a otváral ústa. Užíval si posledné chvíle života.

Otec si pripravil veľkú drevenú dosku, tĺčik na mäso a dal mu po hlave. Počas toho sa nechutne smial. Priznávam sa, že som ho veľmi ľutovala.

„Takýto koniec života si tá ryba nezaslúžila.“

„Prosím ta, nevyprávaj hovadziny, na každého to raz dojde.“ skonštatoval otec a opäť sa odporne zasmial.

Z kapra sa začala valiť krv. V kuchyni to vyzeralo ako po vražde. Nezávládla som to a odpadla som.

O niekoľko hodín som sa prebrala. Ležala som v posteli. Mama sedela pri mne a vymieňala mi studený obklad.

„Kde som? Bolí ma hlava.“

Pribehol otec a kričal: „No, konečne! Týto dnešné decká ništ nevydržia! Vstávaj, už aj Samovi je lepší.“

„Fero, prestaň. To sa môže stať hocikomu.“

Samo ozdobil vianočný stromček. Rozbil niekoľko sklenených gúľ po babke. Otec mu nadával a kričal: „Ty neschopák, čo máš ruky gramblavé!“ a buchol ho po chrbte. Brat plakal a schoval sa do izby.

Našťastie, ozdôb sme mali veľa. Stromček je celkom pekný. Prehodili sme cezeň svetlá. Nefungovali.

„Furt sa musím kvoli hovadzinám jeduvať!“

„Upokoj sa, Fero. Ozdôb máme veľa, stromček je pekný.“

„Jak ja môžem byť kludný, šak sa pozri, jaké Vánoce tento rok máme.“

Konečne nastala chvíľa, na ktorú sme čakali celý rok. Z gramofonu sa ozývajú vianočné koledy. Vyobliekaní v krásnych, čistých šatách sme si posadali za stôl. Samo sa postavil a zasvietil svetlá na stromčeku.

„A jak je toto možné?“ čudoval sa otec.

„Treba to zapojiť do električky.“ vysvetlil mu Samo.

Všetci sme sa zasmiali. Pozreli sme sa na Puntov pelech. Bol prázdny. Po smiechu prišiel plač. Pomodlili sme sa za jeho šťastný návrat a povinne, so smútkom v hlase, sme si zaspievali tichú noc.

Mama behala s hrncami a taniermi hore-dole. „Tak a čúl ideme zežrat tvojho kamaráda.“ zasmial sa otec. Plávajúca rybka doplávala. Mój kamoš bol v trojjobale na tanieri.

V strede stola sme mali položený adventný veniec. Sviečky horeli jasnými plameňmi. Jedna sa roztopila. Veniec začal horieť. V momente, keď si otec všimol začal veľmi kašľať.

„Tato, čo ti je?“ spýtal sa Samo.

Utekala som po vedro. Veniec som uhasila. Mama s bratom zachraňovali otca.

Vyzeralo to komicky, no zároveň to bolo veľmi smutné. Otec mal hlavu zaklonenú dozadu, kašlal a vydával zvláštne zvuky. Mama sa mu pozrela do úst.

„Samko, vidíš tú maličkú kostičku?“

„Nie.“

„Je vzadu. Takmer za jazykom, pri tom deravom zube.“

„Ukáž. Aha už vidím.“

„Ty máš dlhú ruku, vyber mu ju!“

„Mama! Prestaň, budem od jeho slín.“

„Nevymýšľaj, je to tvoj otec. Ide o jeho život!“

Brat načiahol ruku do otcových úst. „Fuj, on má strašne slizké sliny, tento náš tatko.“ poznamenal. Medzi prstami držal kostičku a vyhodil ju do smetí. Otec mu dal facku a išiel si ľahnúť.

Rozbaľovali sme si darčeky. Na otca sme nečakali, aj tak by sa z nich netešil. Každý rok dostane iba ponožky. Samo dostal počítačovú hru a utiekol do izby. Mama dostala náušnice.

Každý rok som sa obávala, či vôbec niečo dostanem. Keď sme boli malí, otec vždy pred Vianocami povedal: „Tento rok Ježiško nedojde, lebo nemá penáze.“ Vždy som dostala aspoň niečo drobné, no tento rok sa v mojom prípade potvrdila otcova predtucha.

„Na mňa ste zabudli?“

„Darček pre Teba sa stratil, ale určite sa niekde nájde.“

Pripravovali sme sa na polnočnú omšu. Zrazu niekto klopal . „Šťastné a veselé Vánoce, hovadá!“ vo dverách stál sused Miro. Štrngal s otcovými kľúčami a držal nášho milovaného psa.

„Puntík!“ kričala som a zobrala som si ho do ruky.

Otec so zvláštnym výrazom vyšiel z izby. „čo tu hulákate?“ No, keď zistil, čo sa stalo, bol tiež šťastný.

Po príchode z kostola ma na posteli čakala kniha od Waltariho. „Bola padnutá za skrinu.“ smial sa otec.

Je pár minút po polnoci. Vonku sneží už menej. Punt' o spí na kraji posteľe. Triasol sa od zimy. Je prikrytý dekou. Rodičia sa už konečne nehádajú a z bratovej izby sa ozývajú zvuky novej počítačovej hry. Ja ležim. Čítam knihu. Pekne vonia, je zaujímavá a na tele mám zimomriavky.

Zažila som najhoršie Vianoce v živote. Rozmýšľam nad tým a divím sa, ako sa človek dokáže tešiť aj z úplných maličkostí, ktoré prídu, keď odíde niečo zlé.

Najzaujímavejšie je to, že to najhoršie sa stane presne vtedy, keď si človek myslí, že horšie to už ani byť nemôže.